

H.I.U.E.S.

Mark Walden

H.I.U.E.S.

Hoger Instituut Voor Eersteklas Schurken

Gottmer ♦ Haarlem

H.I.V.E.S. verschijnt in april 2009

Paperback, ca. 312 blz., ca. € 14,95

ISBN 978 90 257 4505 9

NUR 283

Oorspronkelijke titel: *H.I.V.E.*

Oorspronkelijke uitgever: Bloomsbury Publishing Plc, Londen

© 2006 Mark Walden

© 2008 voor deze uitgave:

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht bv,

Postbus 317, 2000 AH Haarlem

Vertaling: Maria Postema

Omslagontwerp: Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milaan

Omslagillustratie: Iacopo Bruno

Vormgeving: Atelier van Wageningen, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

www.gottmer.nl

Hoofdstuk 1

Otto werd met een schok wakker toen de grond onder zijn voeten leek te kantelen. Hij deed zijn ogen open, kneep ze tot spleetjes tegen het felle licht en zag tot zijn stomme verbazing op slechts een paar meter onder hem het zeeoppervlak voorbijrazen. Het duurde even voor hij besepte dat hij door het zijraampje van een of ander luchtvaartuig keek. Naar het gedempte, maar constante gedreun van rotorbladen dat hij boven zich hoorde te oordelen, zat hij in een helikopter.

‘Waar ben ik?’ fluisterde Otto tegen zichzelf terwijl hij naar de uitgestrekte watermassa staarde.

‘Een bijzonder goede vraag.’ Otto schrok van de afgemeten stem en hij draaide zich om naar de lange Aziatische jongen die al die tijd zwijgend in de stoel naast hem had gezeten. ‘Een die naar ik hoop binnen afzienbare tijd beantwoord zal worden.’ Hij keek Otto met een kalme blik aan. ‘Misschien dat jij wat licht kunt werpen op onze huidige situatie?’ vroeg hij, in ouderwets deftige taal.

Zijn stem klonk emotioneel, hooguit licht nieuwsgierig. Hij leek een stuk langer dan Otto en zijn lange donkere haar zat in een nette paardenstaart: een opvallend verschil met Otto’s korte haar, dat al sinds zijn geboorte spierwit was. De jongen droeg een wijde linnen blouse en broek en zwarte zijden sloffen. Otto had nog steeds de trui, spijkerbroek en gympen aan die hij, voor zover hij zich kon herinneren, als laatste had aangetrokken.

‘Helaas,’ zei Otto terwijl hij over zijn slapen wreef. ‘Ik heb geen idee waar ik ben of hoe ik hier terecht ben gekomen. Maar ik heb wel barstende koppijn.’

‘Dan ziet het ernaar uit dat ons hetzelfde is overkomen,’ antwoordde Otto’s medepassagier. ‘De hoofdpijn zal zo verdwijnen, net als bij mij, maar ik vermoed dat ook jij geen enkel besef hebt van de gebeurtenissen die hieraan voorafgegaan zijn.’

Otto besepte dat de jongen gelijk had. Hoe hard hij ook zijn best deed, hij kon zich slechts heel vaag herinneren wat er gebeurd was voor hij hier was beland. Hij had een beeld van een donkere gedaante in een deuropening die met opgeheven hand iets op hem richtte, maar daarna wist hij niets meer.

Otto bekeek zijn nieuwe omgeving eens wat beter. Een doorzichtig plastic scherm scheidde hen van de twee in het zwart geklede piloten in de cockpit. Een van de mannen wierp een blik achterom en toen hij zag dat Otto wakker was geworden zei hij iets onverstaanbaars tegen zijn copiloot.

Otto was er niet aan gewend om zenuwachtig te zijn, maar nu kon hij zijn ongerustheid niet onderdrukken. Hij probeerde de veiligheidsgordel die hem op zijn stoel hield los te maken, maar het ding weigerde open te gaan. Hij ging nergens heen, dat was duidelijk. En waar hij heen zou moeten als hij zichzelf wist te bevrijden was weer een heel ander verhaal – het enige dat hij naar alle kanten door de ramen zag was de eindeloze oceaan. Het was duidelijk dat ze geen andere keus hadden dan gewoon te blijven zitten en af te wachten waar deze geheimzinnige reis hen heen zou voeren.

Otto keek door het scherm naar voren, op zoek naar een teken van hun mogelijke bestemming. Eerst zag hij alleen de zee die zich voor hen uitstreckte, maar toen viel zijn oog op iets aan de horizon. Het leek op een vulkaan die uit het water oprees, met een stompe top waaruit een lange, zwarte rookpluim kwam, maar van deze afstand was het niet echt goed te zien.

‘Dat is het eerste land dat ik zie, sinds ik bijna een uur gele-

den wakker werd,' zei de Aziatische jongen. Hij had het eiland dat langzaam in beeld kwam ook opgemerkt. 'Ik vermoed dat we onze bestemming naderen.'

Otto knikte – de helikopter vloog recht op het eiland af en de piloten waren nu druk bezig allerlei schakelaars om te zetten en knoppen bij te stellen, alsof ze zich klaarmaakten voor de landing.

'Misschien krijgen we daar een paar antwoorden,' zei Otto terwijl hij naar het alsmaar groter wordende eiland voor hen bleef turen.

'Ik vind het niet prettig in het ongewisse gelaten te worden,' antwoordde de jongen formeel, 'en ik vraag me af waarom iemand een dergelijke vracht zou willen inladen om die vervolgens over zo'n grote afstand te vervoeren. Het lijkt me verstandig om de motieven van mensen die andere mensen op deze manier ontvoeren in twijfel te trekken.'

De helikopter had de afstand naar het eiland snel overbrugd en vloog al gauw in een razend tempo over de boomtoppen van het oerwoud dat de vulkaan omringde. Toen ze vlak bij het midden van het eiland waren, schoot het gevaarte langs de wand van de rokende vulkaan omhoog en dook vervolgens de donkere wolk boven de top in. Otto wist meteen dat hij niet alles moest geloven wat hij zag. Als ze echt een vulkanische rookpluim in waren gevolgen, zou de helikopter binnen een paar seconden tot as verbrand zijn. In plaats daarvan verminderde hij vaart, bleef even hangen en zakte toen de kolkende wolken in.

Otto werd nog ongeruster toen de helikopter verder daalde terwijl ze niets konden zien. Er was beneden vast iets waar ze op konden landen, stelde hij zichzelf gerust. De Aziatische jongen bleef ondertussen onverstoorbaar zitten. Hij staarde recht voor zich uit met zijn handen rustig in zijn schoot gevouwen en maakte zich blijkbaar helemaal niet druk over waar ze terecht zouden komen. De helikopter bleef zakken, maar nu kwam er een mistig licht van beneden dat op de donkere wolken scheen,

die zienderogen minder dicht werden. Plotseling waren ze de wolk uit en Otto gluurde uit het raam naar het bizarre tafereel onder hem.

Hij zag een soort grot, verlicht met schijnwerpers, met in het midden een landingsplatform waar tientallen mannen omheen liepen. Ze hadden op het eerste gezicht allemaal een oranje overall aan en helmen op, en waren druk bezig om de aankomst van de helikopter voor te bereiden.

‘Zo te zien worden we verwacht,’ merkte de jongen op terwijl hij uit het raam keek. ‘Misschien krijgen we nu de antwoorden waar we op hopen,’ ging hij verder, alsof dit voor hem allemaal de gewoonste zaak van de wereld was.

De helikopter kwam met een zachte bons tot stilstand op het landingsplatform en de gordels van de twee jongens sprongen met een klik open. Een paar van de mannen in de oranje pakken liepen op het vliegtuig af. Otto's oog viel op de grote zwarte holsters die aan hun heupen hingen.

Toen de bewakers dichterbij kwamen draaide de andere jongen zich om naar Otto en zei: ‘Ik heet Wing Fanchu. Hoe mag ik jou noemen?’

Otto was maar heel even van zijn stuk gebracht door Wings directheid en antwoordde: ‘Malpense... Otto Malpense.’

Een bewaker deed de deur aan Otto's kant van de helikopter open en gebaarde dat hij eruit moest komen. Toen Otto op het betonnen platform stapte, zag hij pas echt hoe groot de verborgen hangar eigenlijk was. Een stuk of tien gestroomlijnde, inktzwarte helikopters, precies dezelfde als die hen hier naartoe had gebracht, stonden om het platform heen; hun matte rompen leken al het licht van de schijnwerpers op te slokken. Er stonden meerdere streng kijkende bewakers om het platform heen en Otto besloot dat hij waarschijnlijk maar beter kon doen wat zijn

nieuwe gastheren hem opdroegen – voorlopig in elk geval. Ook Wing nam de nieuwe omgeving in zich op, met diezelfde onveranderlijke, licht nieuwsgierige uitdrukking op zijn gezicht. Als hij al verbaasd was over deze bizarre ruimte, dan was daar op zijn gezicht niets van te zien.

‘De trap op en de hoofdingang door,’ beval de bewaker op barse toon. ‘Binnen krijgen jullie verdere instructies.’

Otto keek in de richting die de bewaker aangaf en zag een brede, uit de rotsen gehakte trap die naar twee gigantische stalen deuren leidde. Otto en Wing liepen erheen en Otto vroeg zich af wat er achter zo’n imposante entree zou schuilgaan. Plotseling klonk er een schurend geluid en toen hij opkeek zag hij hoe twee enorme panelen voor de krateringang van de grot naar elkaar toe schoven en hen van de buitenwereld afsloten. De schijnwerpers aan het plafond van de grot vormden nu de enige verlichting en Otto huiverde toen de panelen met een onheilspellend geknars tegen elkaar stootten.

De twee jongens waren nu boven aan de trap en de zware stalen deuren zwaaiden met veel lawaai open. Ze liepen erdoorheen, een andere spelonk in, niet zo groot als de hangar, maar net zo indrukwekkend. De vloer was van zwart, gepolijst marmer en in de wanden van de grot zaten enorme platen van hetzelfde glimmende materiaal, met daarin stevig uitziende deuren van mat staal. De andere kant van de hal werd gedomineerd door een imposant granieten beeld van een wereldbol die door een enorme gebalde vuist in tweeën werd gebroken. Op de sokkel stond in rijkelijk versierde letters het opschrift ‘LAAT HET KWAAD GESCHIEDEN’.

Voor het beeld stond een laag podium met een lessenaar in het midden, en daaromheen stonden een stuk of twintig kinderen zenuwachtig tegen elkaar te fluisteren. Ze leken allemaal ongeveer even oud als Otto en hij zag dat ze net zo in de war en zenuwachtig waren als hij, alleen kon hij het beter verbergen. Langs de wanden van de ruimte stonden hier en daar bewakers,

die hen allemaal scherp in de gaten hielden. Otto bleef rustig en maakte van de gelegenheid gebruik om die bewakers eens wat beter te bekijken. Ze zagen eruit als huurmoordenaars, maar dan wel opvallend goed gedrild. Ze droegen allemaal een groot holster op hun heup en Otto wist zeker dat ze niet zouden aarzelen om hun wapens te gebruiken als dat nodig was. En, om het nog enger te maken, ook niet als dat níét nodig was.

Met een sissend geluid ging in een van de zijmuren een deur open en een lange, in het zwart geklede man liep doelbewust over het podium naar de lessenaar. Zijn hele voorkomen was ontzagwekkend, van zijn onberispelijke pak met bloedrode stropdas tot zijn ravenzwarte haar met grijze strepen bij zijn slapen. Hij bekeek de kinderen die voor hem stonden met een koele, berekende blik, en Otto kon aan zijn knappe gezicht niet afleiden hoe oud hij was of waar hij vandaan kwam.

‘Welkom, dames en heren, in jullie nieuwe onderkomen.’ Hij gebaarde naar de stenen wanden van de grot om hen heen. ‘Het leven zoals je dat tot nu toe gewend was, is voorbij,’ ging hij verder. ‘Jullie, de slechtste, sluwste en listigste kinderen van over de hele wereld, zijn geselecteerd om deel uit te maken van een uniek instituut. Jullie hebben allemaal bepaalde kwaliteiten laten zien, kwaliteiten waarmee jullie je hebben onderscheiden van de grauwe massa en die jullie tot de leiders van morgen maken. Hier, op deze plek, zullen jullie de kennis en ervaring opdoen om je eigen aangeboren kwaliteiten zo goed mogelijk te kunnen benutten, om je geslepenheid verder aan te scherpen en te perfectioneren.’

Hij wachtte even terwijl zijn blik langzaam over de bleke gezichten met de grote ogen voor hem gleed.

‘Jullie hebben stuk voor stuk een bijzondere eigenschap, noem het een gave, een speciaal talent. Jullie zijn eersteklas schurken. De buitenwereld wil jullie doen geloven dat slecht zijn een ongewenste karaktertrek is, iets wat onderdrukt, bedwongen en uitgeroeid moet worden. Maar hier niet... Nee, hier willen we

jullie zien opbloeien tot wat jullie kunnen zijn, we willen dat jullie je natuurlijke verdorvenheid ontplooiën, het allerslechtste in jezelf naar boven halen.'

Hij stapte achter de lessenaar vandaan en liep naar de rand van het podium. Hij torende boven hen uit en leek nog groter te worden, en sommige kinderen die vooraan stonden schuifelden nerveus achteruit.

'Want vandaag hebben jullie allemaal de uitzonderlijke eer en het voorrecht om de jongste lichting leerlingen te worden aan de eerste en enige school voor toegepaste misdadigheid.' Hij spreidde zijn armen en gebaarde naar de muren om hen heen. 'Welkom op H.I.V.E.S., het Hoger Instituut Voor Eersteklas Schurken.'

Na die woorden zakten de enorme zwarte marmeren panelen die langs de wanden van de grot hingen met een diep gerommel langzaam de grond in, waardoor er nog meer grotten en lange gangen tevoorschijn kwamen. De aangrenzende spelonken waren net zo groot als die waar ze nu in stonden en bruisten van de bijzondere activiteiten. Sommige werden verlicht door eigenaardige lampen of waren gehuld in optrekkende rook, andere stonden vol met planten, in weer andere waren geheimzinnige apparaten of stellages opgesteld en in eentje was zelfs een waterval zichtbaar. In één grot schoot plotseling een steekvlam de lucht in, gevolgd door een enthousiast gejuich. In een andere gleden tientallen in het zwarte geklede figuren langs touwen vanaf het hoge plafond naar beneden. Op de grond onder hen voerden andere mensen, maar dan met witte gewaden aan, precies tegelijk een soort oosterse vechtsporttoefening uit.

Er liepen honderden kinderen door de grotten heen en weer, en hoewel sommigen dezelfde outfit droegen als de bewakers, hadden een heleboel anderen veel vreemdere kleren aan. In de verte ontwaarde Otto figuren die van top tot teen in beschermende pakken waren gehuld, en weer anderen droegen iets wat verdacht veel op een astronautenpak leek. Eén groep leek zelfs kogelvrije vesten aan te hebben met een grote, roodwitte schietschijf erop getekend.

Erg bijzonder, dacht Otto bij zichzelf, maar net als bij de reis die hiernaartoe had geleid, had hij het gevoel dat het allemaal bedoeld was om hen te overweldigen en te desoriënteren, zodat ze niet op hun hoede zouden zijn. Otto bekeek snel de andere grotten en gangen en prentte zich de indeling zo goed mogelijk in. De andere kinderen in de groep leken het wel best te vinden om met uitpuilende ogen naar al dat vertoon te staren, maar Otto vond de man die hen had toegesproken minstens zo indrukwekkend. Wing dacht daar duidelijk hetzelfde over – vanaf het moment dat de man begon te praten had hij alleen maar naar hem gekeken. Zelfs nu de panelen die de andere grotten aan het zicht hadden onttrokken volledig in de grond waren gezakt, hield Wing zijn ogen op hem gericht. Zijn blik verried nog altijd niets over zijn gevoelens.

De man op het podium glimlachte om hun verbijsterde gezichten. Toen begon hij weer te praten en maande de opgewonden door elkaar pratende groep tot stilte. ‘Als ik even jullie aandacht mag,’ het was een eis, geen verzoek, ‘mijn naam is dr. Nero, en ik ben de oprichter en directeur van dit instituut. Zolang jullie binnen deze muren verblijven, zullen jullie veilig onder mijn bescherming verkeren, en als tegenprestatie vraag ik van jullie alleen maar je onvoorwaardelijke trouw en gehoorzaamheid. Ik verwacht niet dat ik die zal krijgen, maar de eerste keer vraag ik het altijd netjes.’ Hij glimlachte op een manier die heel duidelijk maakte dat het niet verstandig zou zijn om het op een tweede keer te laten aankomen. ‘Ik ben ervan overtuigd dat jullie allerlei vragen hebben, en daarom zullen we jullie kennismaking met H.I.V.E.S. straks voortzetten. Eerst zullen jullie naar je introductiebijeenkomst worden begeleid, waar een korte presentatie zal worden gegeven die in elk geval een paar van jullie vragen zal beantwoorden. Direct daarna krijgen jullie een korte toer langs de belangrijkste plekken binnen het instituut en een inleiding over het leven op H.I.V.E.S. van een van onze hoofddocenten. Ik weet zeker dat ik jullie de komende dagen weer zal

zien, maar tot die tijd wens ik jullie allemaal veel succes, en veel plezier bij de toer.’

Toen hij uitgesproken was, leidden de bewakers iedereen weg van het podium, naar een deuropening in de hoofdmuur van de grot. Boven de deur hing een bordje met daarop een gestileerde afbeelding van een hoofd met een gloeilamp erboven, en daaronder de tekst ‘COMLOTLOKAAL 2’. Toen ze ernaartoe liepen, gleden de deuren van de kamer uitnodigend open.

Dr. Nero stond te kijken hoe de groep de grot schuin overstak en vervolgens de deur door liep. Hij vond het altijd weer prachtig zoals hun monden open zakten als ze voor het eerst de omvang zagen van de plek die hij hier had gecreëerd. Hij was er vast van overtuigd dat men de impact van een eerste indruk nooit mocht onderschatten, en dat het altijd beter was om de nieuwe leerlingen op dit punt in een staat van opperste verwarring te houden. Op die manier was er minder kans op ongehoorzaamheid, een bijzonder groot risico als je met een groep jonge mensen te maken had die allemaal al van kleins af aan bezig waren een nieuwe invulling te geven aan het begrip ‘wangedrag’. Bovendien zat er altijd één leerling tussen de nieuwelingen – en dat was de andere reden voor dit stukje theater – die niet van zijn stuk gebracht was, die niet werd afgeleid door zijn goedkope trucjes. Een leerling om in de gaten te houden. En hij had hem gezien, de jongen met het spierwitte haar, degene op wie hij goed zou moeten letten. Terwijl zijn medeleerlingen met open mond naar zijn bescheiden staaltje machtsvertoon hadden gestaard, opgewonden met elkaar hadden gepraat en alle kanten op hadden gewezen, had deze jongen alleen maar aandachtig rondgekeken, alsof hij dingen opmerkte, de informatie opsloeg om later te kunnen gebruiken. Ja, dat was de leerling om in de gaten te houden. En er was Nero nog iets anders ongewoons opgevallen – de lange Aziati-

sche jongen die naast de witharige nieuwkomer stond, had hem recht aangekeken en was geen moment afgeleid geweest door het spectaculaire schouwspel om zich heen. Hij had het gezicht van de Aziatische jongen goed in zich opgenomen – hij had iets heel bekends, maar Nero kon niet precies zeggen wat. Dan zal ik twee ogen in het zeil moeten houden, dacht hij glimlachend. Dit zou nog wel eens een interessant jaar kunnen worden.

‘Je kunt nu wel tevoorschijn komen, Raaf,’ zei hij zacht.

Bij de sokkel van het beeld maakte iemand zich los uit de schaduw en stapte het licht in. De gedaante was geheel in het zwart gekleed, met een masker voor zijn gezicht en een zwarte bril over zijn ogen, en kwam zwijgend op Nero af.

‘Zet alsjeblieft je masker af, Natalya. Je weet dat ik er een hekel aan heb om met je te praten als je dat ding op hebt.’

Raaf knikte kort en trok het masker af. Haar mooie bleke gezicht was volmaakt symmetrisch, op het felle litteken na dat over een van haar wangen naar beneden liep. Haar ogen waren ijsblauw en haar donkere haar was kortgeschoren.

‘Zoals u wilt, doctor.’ Ze had een licht accent dat haar Russische afkomst verraadde – ze was tijdens de hoogtijdagen van de koude oorlog getraind in infiltratie en contraspionage door de allerbeste mensen van het Sovjetbewind. ‘Maar u moet me toch eens een keer vertellen hoe het komt dat u de enige bent die me nog steeds kan zien als ik voor ieder ander onzichtbaar ben.’

‘Misschien dat ik je dat ooit nog wel eens vertel, meisje, maar nu wil ik iets anders met je bespreken. Ik begrijp dat jij verantwoordelijk was voor de leerlingenwerving dit jaar.’ Nero liep terug naar de lessenaar waar hij de nieuwe lichter had toesproken. Hij drukte op een knopje van het bedieningspaneel dat daar geplaatst was en er schoof een paneel opzij. Op een klein schermje was een foto te zien die een paar minuten eerder van de groep was gemaakt. Hij wees Otto aan. ‘Wie is deze leerling?’

Raaf keek naar het scherm. ‘Otto Malpense. Heeft een beurs gekregen, maar mij is niet verteld wie zijn sponsor is. Hij was

verantwoordelijk voor het incident rond de Britse minister-president. Ik heb er persoonlijk voor gezorgd dat hij werd gerekruteerd.'

'Interessant.' Nero was onder de indruk. Het incident waar Raaf het over had, had onlangs nog in de hele wereld de voorpagina's gehaald, maar er was met geen woord gerept over de arrestatie van de dader, zelfs niet over wie er mogelijk verantwoordelijk was. Dat deze jongen erachter bleek te zitten was niet niks, en het versterkte Nero's eerdere gedachten over de knul alleen maar. Hij zei tegen zichzelf dat hij niet moest vergeten te kijken wie de beurs voor Malpense had betaald. Sommige leerlingen met een beurs waren wees, sommige waren weggelopen, maar ze hadden in elk geval geen van allen bezorgde familieleden die justitie op het spoor van H.I.V.E.S. zouden kunnen zetten. Malpense was zo'n leerling.

'Ik wil dat je hem goed in de gaten houdt, Natalya. Ik vermoed dat hij... veel potentie heeft.' Op ongeveer dezelfde manier waarop een nog niet ontplofte kernbom veel potentie heeft, dacht Nero bij zichzelf. 'En die jongen daar, wie is dat?' Hij wees naar Wing, die duidelijk opviel omdat hij een stuk langer was dan de anderen.

Natalya was even stil en bekeek de lange jongen met de zwarte paardenstaart aandachtig. 'Dat is Wing Fanchu, meneer. Hij is opgehaald door onze operatie-eenheid in het Verre Oosten. Hij is geen beursleerling, volgens mij. De precieze details van zijn afkomst ken ik niet, maar ik weet wel dat het heel wat voeten in de aarde heeft gehad om hem op te halen. Er zijn meerdere mannen gewond geraakt bij de poging hem te verdoven, wat – zoals u ongetwijfeld weet – hoogst ongebruikelijk is.'

Dat was inderdaad ongebruikelijk, dacht Nero. De meeste kinderen werden voor de selectie opgegeven door hun ouders of verzorgers, die, nadat ze hun interesse in een 'alternatieve' opleiding hadden getoond, discreet geïnformeerd werden over het instituut en de unieke mogelijkheden die het bood. Sommige

ouders hadden zélf op H.I.V.E.S. gezeten, en andere wilden gewoon dat hun kinderen het ‘familiebedrijf’ zouden voortzetten. De kinderen waren allemaal een jaar lang gevolgd om te zien of ze over de juiste talenten beschikten voor een schoolcarrière op H.I.V.E.S. Er werden in het geheim testen afgenomen en situaties geënceneerd die schurkachtigheid uitlokten om te zien hoe ze zouden reageren. Als ze – zonder het zelf te weten – voor de testen slaagden, kregen hun ouders bericht, en nadat er een behoorlijk bedrag op een geheime Zwitserse bankrekening was overgemaakt, werden ze aangenomen.

Hun ouders kregen strikte instructies dat de nieuwe leerlingen onder geen beding iets te horen mochten krijgen over hun toekomstige school. Dit beleid was ingevoerd na een paar ongelukkige incidenten in de eerste jaren van het instituut, toen aangenomen leerlingen het nieuws over hun toekomst bij H.I.V.E.S. enthousiast met hun vrienden deelden, ondanks de uitdrukkelijke opdracht dat niet te doen. Door één zo’n incident moest de school uiteindelijk zelfs verkassen van de oorspronkelijke locatie op IJsland naar het huidige onderkomen op het eiland. Vanaf dat moment werd er een strikte geheimhoudingsplicht ingesteld, en daarom moesten de leerlingen aan het begin van elk schooljaar onopvallend door Nero’s werknemers worden opgehaald.

Zo ging het normaal gesproken in elk geval – het ophalen van Wing Fanchu was zo te horen allesbehalve onopvallend verlopen, en dat was niet goed voor de zaken, vooral niet voor het soort zaken waar H.I.V.E.S. zich mee bezighield.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg Nero terwijl hij het scherm-pje op de lessenaar weer uitzette.

‘Zoals ik het begrepen heb, meneer, is de rekruteneenheid volgens de standaardprocedure te werk gegaan. Ze hebben de jongen met een stille neergeschoten terwijl hij in zijn eentje door de tuin van zijn ouderlijk huis wandelde. Blijkbaar was het apparaat niet goed afgesteld, want de jongen is erin geslaagd om daarna nog twee van onze mannen uit te schakelen. Hij heeft ook

nog een agent verwond toen hij onderweg naar het verzamelpunt wakker werd in de ambulance, en heeft vervolgens een ontsnapingspoging gedaan. Ik moet hierbij vermelden dat hij daarbij nog twee keer met een stille moest worden beschoten voor hij verdoofd was.'

Nero draaide zich om naar Raaf en trok een wenkbrauw op. 'Dus er waren drie schoten voor nodig om deze jongen buiten westen te krijgen, een dosis waar een normaal kind een week van onder zeil zou zijn? En toch lijkt hij alweer volledig hersteld. Het lijkt haast wel of hij eerder geschikt is voor de handlangersrichting. Heeft kolonel Francisco zijn dossier ingezien?'

'Ja meneer, maar de kolonel zei dat hij te hoog scoorde bij de intelligentietesten om daaraan mee te kunnen doen, en dat hij in plaats daarvan de alfarichting moest doen.' Haar blik verstrakte – net als alle stafmedewerkers van H.I.V.E.S. vond ze het niet prettig om mislukte operaties aan Nero te moeten melden. 'U kunt er van op aan dat ik hem zeer goed in de gaten zal houden.'

'Doe dat, Natalya, en zorg ervoor dat de beveiliging op de hoogte is van zijn klaarblijkelijke immuniteit voor de standaard verdovingsmethodes.'

'Natuurlijk, doctor. Kan ik u nog ergens anders mee van dienst zijn?'

'Nee, ga maar. Ik wil dat je alle verdachte zaken rond die twee direct aan mij rapporteert.'

'Ja meneer.' En met die woorden deed ze haar masker weer op en verdween in de schaduwen van de grot.

Hoofdstuk 2

Otto keek de ruimte rond die ze net waren binnengegaan. De muren van het nu al vertrouwde glanzend zwarte marmer waren bezaaid met schermen met daarop allerlei kaarten en grafieken. Maar alle aandacht werd direct getrokken door één meubelstuk, dat midden in de kamer stond: een enorme tafel. De tafel was waarschijnlijk wel tien meter lang en gemaakt van donker hout. In het midden was het symbool met de zilveren vuist en de wereldbol ingelegd, dezelfde afbeelding als het beeld in de toegangsgrot. Om de tafel stonden zo'n vijftewintig grote zwarte leren stoelen met hoge ruggen die, met de opvallende uitzondering van de stoel helemaal aan de andere kant van de kamer, leeg waren.

Daar, aan het hoofd van de tafel, zat een vrouw in een lange zwarte jurk en een bontjas. Haar verschijning was net zo opmerkelijk als alle andere dingen die Otto die dag al had gezien. Ze had een skeletachtig gezicht en haar dunne, bijna doorschijnende huid spande strak over haar jukbeenderen. Ze droeg een monocle voor haar linkeroog en hield een lange, smalle sigarettenpijp vast, die ze af en toe omlaag bracht om de smeulende kegel in de asbak te tikken die voor haar op tafel stond. Maar wat aan deze vrouw het meest opviel was haar kapsel. Het was gewoon enorm, alsof ze een heel groot ebbenhouten beeld om haar hoofd had. Voor deze haardracht had je een architect nodig in plaats van een kapper. Het was een waar eerbetoon aan de haarlak – groot, on-

beweeglijk en onverwoestbaar. Ze scheen de groep erg grappig te vinden, en glimlachte alsof ze moest denken aan een reuzeleuke mop die de rest van de kamer niet kende. Toen de laatste leerling binnen was, legde ze haar sigarettenpijp in de asbak en sprak hen toe.

‘Kom toch dichterbij, kinderen. Ga zitten,’ zei ze terwijl ze naar de stoelen om de tafel gebaarde. Ze verspreidden zich rond de vergadertafel en kozen een stoel. Otto schoof snel halverwege de tafel aan en wachtte tot de anderen ook een plekje hadden gevonden. Wing kwam naast hem zitten.

‘Zo, dus jullie zijn de alfa’s van dit jaar,’ zei ze terwijl de laatste kinderen plaatsnamen. Ze glimlachte opnieuw en alle gezichten rond de tafel keken haar verwachtingsvol aan. ‘Ik ben Contessa Sinistre, maar iedereen hier noemt me simpelweg de Contessa. Het is me een waar genoegen om jullie kennis te laten maken met jullie nieuwe leven op H.I.V.E.S. We beginnen vandaag met een kort filmpje, en daarna zal ik een paar van jullie vragen beantwoorden. Daar gaan we.’ De Contessa had een Italiaans accent – haar stem klonk kalmerend, bijna melodieus, en een aantal kinderen leken zichtbaar te ontspannen terwijl ze praatte.

De lichten in de kamer werden gedoofd en uit het plafond aan het uiteinde van de tafel tegenover de Contessa zakte een scherm naar beneden. Op het scherm was weer hetzelfde logo te zien van de vuist die de wereldbol aan gruzelementen slaat. Het logo vervaagde en werd vervangen door een beeld van het eiland met de rokende vulkaan waar ze net overheen waren gevlogen. Er klonk een voice-over met een Amerikaans accent.

‘Welkom op Het Eiland, een geheime tropische locatie die de thuisbasis vormt voor H.I.V.E.S., de meest bijzondere en prestigieuze onderwijsinstelling ter wereld. Het Hoger Instituut Voor Eersteklas Schurken werd aan het eind van de jaren zestig opgericht door dr. Nero om de leiders van morgen op te leiden, en kent een luisterrijke geschiedenis. Het Instituut is nu in het vijfde decennium van zijn bestaan en vormt een ultramodern

trainingscentrum dat volledig is uitgerust om jou zo goed mogelijk voor te bereiden op de wereldheerschappij van de toekomst.’

Het beeld veranderde in een dwarsdoorsnede van de structuur van het eiland. Otto had meteen door dat ze nog maar een fractie van het hele instituut hadden gezien. De tekening, als hij klopte, liet kilometerslange gangen en spelonken zien die vanaf de toegangsgrot alle kanten opliepen. Het gedeelte waar ze nu waren leek de spil van de constructie te vormen, en dat was ook logisch als je ervan uitging dat de krater waardoor ze naar binnen waren gevlogen de enige in- en uitgang was. Op de tekening waren in elk geval geen andere officiële wegen naar buiten te zien. Otto vond de naam H.I.V.E.S., Engels voor bijenkorven, opeens erg toepasselijk. De film ging verder.

‘Het motto van dr. Nero is altijd geweest: “Om het slechtste te doen, heb je de besten nodig”, en daarom heeft hij zichzelf ten doel gesteld om de beste docenten en trainers van over de hele wereld bij elkaar te krijgen en hun alles wat ze maar nodig hebben ter beschikking te stellen voor een perfect resultaat.’

De film ging over op een snelle serie beelden van klaslokalen, laboratoria, schietbanen, een gigantische tank met haaienvinnen die door het wateroppervlak sneden, rijen computers en ten slotte, tot Otto’s grote plezier, iets wat er uitzag als een enorme en bijzonder goed gesorteerde bibliotheek.

‘Het leven van een leerling op H.I.V.E.S. is vol spanning en plezier – hier sluit je vriendschappen voor de rest van je leven.’

Er kwam weer een nieuw stel videofragmenten voorbij. Dit keer zagen ze allerlei leerlingen, van wie de meeste ouder leken dan Otto en die zich met een bizarre reeks activiteiten bezighielden. Ze zagen twee jongens schermen, een jongen die zijn vriend wenkte om door een microscoop te komen kijken, twee meisjes die samen een klimwand beklommen en als laatste een jongen die tegen een andere leerling zijn duim opstak nadat hij op een doel buiten beeld had geschoten met iets wat alleen als een lasergeweer omschreven kon worden. Misschien zaten er

toch wel leuke kanten aan het leven op H.I.V.E.S., dacht Otto. Ze zeggen wel eens dat vrienden komen en gaan, maar krachtige laserwapens hou je voor de rest van je leven.

‘De komende zes jaar zul je hier op dit instituut verblijven, en hoewel contact met de buitenwereld de eerste tijd niet is toegestaan, zul je het op H.I.V.E.S. minstens zo naar je zin hebben als thuis.’

Op het scherm waren nu beelden te zien van luxe slaapzalen, uitgestrekte tuinen en een shot van boven van een glinsterend zwembad onder in een grot waar je in de diepte leerlingen in zag rondplonzen. Ze deden net alsof H.I.V.E.S. een soort duur subtropisch hotel was in plaats van een school.

‘Op H.I.V.E.S. streven we ernaar om uit elke leerling het allerbeste te halen. In onze moderne wereld behoort mislukken niet tot de mogelijkheden. Onze vriendelijke en professionele staf staat altijd klaar om leerlingen te motiveren en te begeleiden, om je te helpen nog hogere doelen te bereiken.’

Nu zag je fragmenten van bewakers in hun vertrouwde oranje uniform die verdwaalde leerlingen weer op de juiste weg hielpen, enthousiast meededen met spelletjes, verward kijkende leerlingen hun huiswerk uitlegden en ten slotte twee bewakers die met vlammenwerpers een grote barbecue te lijf gingen terwijl blije kinderen al klaarstonden met hun papieren bordjes. Ze leken niet erg op de bewakers die Otto tot nu toe had gezien – meer op zorgvuldig geselecteerde acteurs of modellen bij wie geen spoor te zien was van de littekens, ontbrekende tanden en ooglapjes die bij de echte bewakers onderdeel van hun uniform schenen te zijn.

‘Het leven op H.I.V.E.S. is spannend en uitdagend: elke dag brengt nieuwe ervaringen die jou de perfecte start zullen geven voor een succesvol misdadig leven.’

Ze zagen een opname van dr. Nero die een diploma uitreikte aan een leerling en hem warm de hand schudde. De camera bleef uitzoomen tot bleek dat de hele toegangsgrot vol stond met

klappende mensen. Vervolgens leek de camera terug omhoog te glijden door de krater tot hij uiteindelijk weer boven het schijnbaar verlaten eiland bleef hangen. De voice-over sprak nog één laatste zin.

‘H.I.V.E.S., de school van vandaag, voor de schurken van de toekomst.’

Het beeld ging over in het logo met de wereldbol en de vuist, en de lichten in het lokaal gingen weer aan.

‘Goed, kinderen. Jullie hebben nu gezien wat H.I.V.E.S. jullie zoal te bieden heeft – zijn er nog vragen?’ De Contessa keek de tafel rond.

‘Ik heb een vraag.’ Wing verbrak als eerste de stilte. ‘Waarom mogen we geen contact met de buitenwereld hebben?’ Otto had hetzelfde willen vragen, maar had zijn mond gehouden om te zien waar de anderen als eerste mee zouden komen. De Contessa schonk Wing een stralende lach.

‘Maar mijn beste jongen, je zult toch zeker wel begrijpen waarom een instituut als het onze strikt geheim moet blijven. Er hebben zich in het verleden een aantal ongelukkige incidenten voorgedaan die een direct gevolg waren van zeer spijtige en onnodige schendingen van de veiligheidsregels. De enige manier om een herhaling van zulke problemen te voorkomen is als we er zeker van zijn dat niemand de locatie van H.I.V.E.S. opzettelijk of per ongeluk onthult.’

‘Dus we worden hier gevangen gehouden?’ vroeg Wing bot.

“‘Gevangen’ is zo’n zwaar woord.’ De glimlach van de Contessa leek een beetje te bevriezen. ‘Je moet het meer zien als “heel goed beschermd”.’ Otto vroeg zich af of zij tegen de buitenwereld werden beschermd, of dat het andersom was.

‘En onze ouders dan? Vragen die zich niet af waar hun kinderen opeens gebleven zijn?’ vroeg Wing.

‘Ze zijn op de hoogte van de situatie, alleen niet van de exacte locatie. Jullie zijn hier met hun toestemming heen gebracht,’ legde de Contessa uit. Voor sommige kinderen rond

de tafel kwam dat zo te zien als een schok.

‘Mogen we met hen praten?’ wilde Wing weten.

‘Nee, ik heb al uitgelegd dat er geen communicatie tussen leerlingen en de buitenwereld is toegestaan. Jullie familie valt daar ook onder.’ De Contessa begon zichtbaar haar geduld te verliezen door Wings aanhoudende vragen.

‘Hoe weten we dan dat ze echt op de hoogte zijn van onze situatie?’ Wing leek vastbesloten het er niet bij te laten zitten.

De Contessa keek Wing recht in de ogen. ‘Dat hoeft je toch eigenlijk helemaal niet te weten?’ vroeg ze. Terwijl ze het vroeg leek de klank van haar stem een beetje te veranderen – en Otto zou zweren dat hij even heel vaag andere stemmen zachtjes hoorde fluisteren. Wing deed zijn mond open om antwoord te geven, maar kreeg toen een verdwaasde uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij was vergeten wat hij had willen zeggen.

‘Nee, dat hoeft ik niet te weten, Contessa.’ Zijn stem klonk afwezig en verward.

‘Mooi zo. Iemand anders nog een vraag?’ Ze keek de tafel weer rond. Het verbaasde Otto dat Wing zo plotseling zweeg – hij zag er bleek en een beetje gedesoriënteerd uit. Toen hij zag dat niemand anders van plan leek te zijn iets te zeggen, nam Otto zelf het initiatief.

‘Ja, Contessa, ik heb een vraag.’

Ze draaide zich naar hem toe en glimlachte. ‘Wat zou u willen weten, meneer...’ Ze wachtte even tot hij zijn naam zou noemen.

‘Malpense. Otto Malpense,’ antwoordde hij. Ze gebaarde dat hij verder moest gaan. ‘Mogen de leerlingen wel eens van het eiland af?’ vroeg hij.

‘Af en toe zijn er excursies, en soms krijgen ouderejaars toestemming om het eiland korte tijd te verlaten als dr. Nero dat noodzakelijk acht.’ Aan haar toon kon hij horen dat dit niet het soort vragen was waar ze op zat te wachten.

Otto vroeg zich af wat een goede reden zou zijn om toestemming te krijgen het eiland te verlaten.

‘Is er wel eens iemand van het eiland ontsnapt?’ Otto wist dat hij wel erg ver ging met zo’n vraag, maar hij wilde zien hoe de Contessa zou reageren.

‘Dat heet geen ontsnappen, dat heet spijbelen, en wij keren spijbelen ten zeerste af, meneer Malpense, ten zeerste,’ antwoordde de Contessa vinnig en zichtbaar geïrriteerd.

Nu komen we ergens, dacht Otto toen hij haar ergernis voelde.

‘U heeft mijn vraag niet beantwoord – is er wel eens iemand...’

‘Pas maar op, meneer Malpense,’ zei ze dwars door hem heen, ‘mensen zouden nog kunnen denken dat u niet graag in ons gezelschap verkeert.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Verder hoeft u niets te weten, of wel soms?’

Wel waar – Otto had nog wel honderd vragen die hij wilde stellen – maar plotseling leken ze allemaal uit zijn hoofd verdwenen. En daar was dat zachte gefluister weer. Hij keek naar Wing, die nog steeds de licht bevreemde blik had van iemand die weet dat hij iets vergeten is en erg zijn best doet om zich te herinneren wat dat ook alweer was.

‘Iemand anders nog?’ De Contessa keek plotseling een stuk minder vriendelijk. Een meisje met lang blond haar aan de andere kant van de tafel stak aarzelend haar vinger op. De Contessa knikte naar haar en het meisje rechte haar schouders.

‘Moeten we net zulke afschuwelijke overalls aan als de kinderen in dat filmpje?’ Ze was Amerikaanse, en uit haar afkeurende toon bleek duidelijk dat ze niet erg gelukkig zou worden als haar garderode de komende zes jaar uit oranje pakken zou bestaan.

‘Alle leerlingen dragen dat uniform, jazekeer,’ antwoordde de Contessa. ‘Er zijn wat verschillen om je jaar en richting aan te geven, maar verder zijn ze hetzelfde. De mogelijkheden om een wat modieuzere outfit aan te schaffen zijn hier tamelijk beperkt, ben ik bang.’

Het gezicht van het meisje betrok en ze zakte met haar armen over elkaar onderuit in haar stoel.

Een knap roodharig meisje met een Schots accent aan de

overkant van de tafel had ook een vraag. ‘Wat is een richting? Daar had u het net over.’ Otto kon zich vaag herinneren dat hij die vraag ook had willen stellen, maar hij voelde zich nog steeds vreemd verward na zijn gesprek met de Contessa.

‘De school is onderverdeeld in diverse richtingen die zich allemaal bezighouden met het onderwijzen en trainen van bepaalde disciplines. Jullie zijn bijvoorbeeld de alfarichting, speciaal voor leiderschap en strategieonderwijs. Er zijn nog drie andere richtingen binnen H.I.V.E.S.: de handlangersrichting, de technische richting en de politiek/financiële richting. De meeste lessen worden aan alle stromingen gegeven maar een aantal is specifiek bedoeld voor bepaalde klassen. Alle richtingen zijn te herkennen aan de kleuren van hun uniform – zwart voor jullie, de alfaleerlingen, blauw voor de handlangers, wit voor de technici en grijs voor de politiek/financiële leerlingen. Ik weet dat het op dit moment misschien een beetje ingewikkeld lijkt, maar jullie kunnen ervan uitgaan dat het na een paar weken allemaal de gewoonste zaak van de wereld is voor jullie.’

Er ging nog een vinger de lucht in, dit keer van een dikke blonde jongen die een beetje leek te hijgen tijdens het praten.

‘Gaan we zo eten?’ vroeg hij met een licht wanhopige ondertoon in zijn stem. ‘Ik voel dat ik aan het verzwakken ben.’ Hij had een sterk Duits accent.

De Contessa keek hem stralend aan. ‘Jij bent vast de zoon van Heinrich Argentblum – je doet me erg aan hem denken toen hij zo oud was als jij.’

De kleine oogjes van de jongen lichtten op. ‘Jawohl, ik ben Franz Argentblum. Kennen u mijn vader?’ vroeg hij opgewonden.

‘Nou en of. Hij is een oud-leerling van H.I.V.E.S., maar hij was al klaar voor we de school naar de huidige locatie verplaatst hebben. Dus jij gaat je vaders werk voortzetten?’ vroeg de Contessa.

‘Jawohl, wij zijn nu de grootste chocoladeproducent van heel Europa.’ Hij glimlachte gelukkig.

Wat hij zich niet realiseerde was dat zijn vader niet alleen een chocolademagenaar, maar ook een van de machtigste criminele leiders van Europa was. Franz zou duidelijk zo ver mogelijk bij de chocoladekant van de zaken vandaan worden gehouden. Het zou waarschijnlijk het beste zijn om hem hoe dan ook zo ver mogelijk bij chocola vandaan te houden, punt.

‘Ik weet zeker dat je een uitstekende leerling zult zijn,’ antwoordde de Contessa.

Als de gymleraar tenminste weet hoe hij moet reanimeren, dacht Otto.

‘Om je vraag te beantwoorden,’ ging ze verder, ‘over twee uur zullen jullie je bij de andere leerlingen voegen om te lunchen. Vandaag krijgen jullie je kennismakingsrondeleiding en zullen jullie je uniform ontvangen.’ Aan de ontzette blik op Franz’ gezicht te zien had ze in plaats van ‘twee uur’ net zo goed ‘twee jaar’ kunnen zeggen.

‘Maar goed, genoeg vragen. We zullen eens kijken of we jullie een wat toepasselijker outfit kunnen geven.’

Toen iedereen naar de uitgang liep, kon Otto eindelijk weer wat helderder denken. Hij had zich nog nooit op zo’n vreemde manier verward gevoeld – bijna alsof hij aan geheugenverlies leed – en het was niet iets wat hij graag nog een keer zou meemaken. Wing stond langzaam op en wreef over zijn slapen.

‘Een bijzonder onprettig gevoel.’ Voor het eerst sinds de twee jongens elkaar ontmoet hadden leek Wing van zijn stuk gebracht. ‘Het is haast alsof ik net ontwaakt ben uit een heel diepe slaap.’

‘Het is duidelijk geen goed idee om te veel van het verkeerde soort vragen te stellen hier,’ antwoordde Otto. Hij twijfelde er niet aan dat Wing en hij allebei slachtoffer van hetzelfde plotse-linge geheugenverlies waren geworden, en hij wist zeker dat de Contessa dat veroorzaakt had. Hij wist alleen niet hoe ze het had gedaan. ‘Misschien kunnen we voorlopig maar beter onze ogen open en onze mond dicht houden. Ik wil niet dat iemand nog een keer besluit onze hersens te resetten.’ Hij keek even naar de

deur en zag dat de Contessa hen scherp in de gaten hield. Ze liep glimlachend naar hen toe terwijl de rest van de groep zich bij de uitgang verzamelde.

‘Vooruit, jullie. We hebben niet de hele dag de tijd. Jullie zien er allebei wat verdwaasd uit. Is het allemaal een beetje overwelddigend voor jullie?’

Otto keek haar recht aan. ‘Ja,’ zei hij glimlachend. ‘U haalt me de woorden uit de mond, Contessa.’

De Contessa keek Otto met toegeknepen ogen priemend aan en haar stem werd een zacht gefluister. ‘O, ik kan nog veel erger, meneer Malpense, neem dat maar van me aan.’ Ze stonden elkaar een paar seconden aan te staren voordat de glimlach op magische wijze terugkwam op haar gezicht en ze zich weer tot de rest van de groep wendde. ‘Vooruit, kinderen. Zoals gewoonlijk hebben we op H.I.V.E.S. te veel te doen en te weinig tijd.’ En met die woorden gooide ze de deur open en schreed naar buiten.

Wing keek haar na en zei tegen Otto: ‘Mijn vader zegt wel eens dat alleen een domme man aan de staart van de tijger trekt die uit de boom bungelt.’ Het was de eerste keer dat Otto hem zag glimlachen.

Otto grijnsde naar Wing. ‘Dat is waar, maar hoe weet je anders of het een tijger is?’

Ze liepen naar buiten, een brede, ijzeren loopbrug op. De brug liep langs de wanden van alweer zo’n enorme, door schijnwerpers verlichte spelonk tot hij in de verte om een hoek verdween. Ver onder hen was de grond van de grot overdekt door een koepel van achthoekige glasplaten waarin zo te zien honderden rijen van allerlei planten en bomen stonden. Boven hen hing een oeroude formatie gigantische stalactieten aan het plafond. Het leek net een omgekeerd bos dat schitterde in het felle licht.

‘H.I.V.E.S. is bijna geheel zelfvoorzienend,’ legde de Contes-

sa uit terwijl ze naar de vreemde constructie onder hen gebaarde. ‘De hydrocultuurvoorziening die je daar ziet, wordt gebruikt om vele soorten planten te kweken, waarvan sommige dienen om in onze voedselbehoeften te voorzien en sommige wat... exotischer eigenschappen hebben.’

Ze wandelde over de loopbrug met de groep achter zich aan. Otto beseftte dat er honderden, zo niet duizenden mensen op het eiland woonden, en die konden toch nooit allemaal hun voedsel hiervandaan halen. Wat zou betekenen dat er een manier moest zijn om stiekem grote hoeveelheden voorraden naar het eiland te vervoeren, ook al hadden ze die dan nog niet gezien.

De Contessa liep verder over de brug, haar hoge hakken tikten op het ijzer. De groep volgde gehoorzaam.

‘Ik vraag me hoe het is gelukt om dit allemaal te bouwen zonder de aandacht van anderen te trekken?’ vroeg Wing terwijl hij de grot rondkeek. ‘Voor een constructie als deze zijn toch vele honderden bouwvakkers nodig. Hoe kan zo’n project geheim worden gehouden?’

‘Misschien zijn ze nooit meer van het eiland afgegaan toen het eenmaal klaar was,’ antwoordde Otto.

Wing trok een wenkbrauw op. ‘Met recht een baan voor het leven.’

‘Of een leven voor een baan,’ kaatste Otto terug. Met al dat gehamer op absolute geheimhouding zou het hem helemaal niet verbazen als H.I.V.E.S. er een tamelijk agressieve pensioenregeling op nahield voor de lager geplaatste werknemers, om het zo maar te zeggen.

Ze gingen een gang in die haaks op de loopbrug de rotsen in voerde. Ze liepen nu naar beneden en het duurde niet lang voor ze in weer een andere, kleinere grot kwamen, die als een knooppunt voor een heleboel gangen leek te dienen. Terwijl ze naar het midden van de grot liepen, hoorden ze een bizar, schetterend geluid, dat overal vandaan leek te komen.

PWEH, PWEEEEH, PWEH!!!!

Het klonk alsof er heel hard drie noten op een trompet werden gespeeld.

En toen barstte de hel los.

Uit alle gangen stroomden kletsende en lachende kinderen. Ze droegen allemaal de overalls met de kleurencodes waar de Contessa het over had gehad, maar dat was dan ook het enige wat ze gemeen hadden. Dr. Nero had gezegd dat de leerlingen uit alle windstreken kwamen, en hij had niet overdreven. Alle huidskleuren, kapsels, maten en lengtes leken in de menigte voor te komen, en Otto was verbijsterd door de vele accenten die hij hoorde. De flarden van de gesprekken die hij oppikte waren ook niet echt alledaags te noemen.

‘...waarom we sloten moeten leren kraken als we kunststof explosieven hebben...’

‘...dus hij zegt “Plutonium?” en wij beginnen allemaal te lachen...’

‘...hij hoeft in principe geen volledige baan te beschrijven...’

‘...ik duw hem zelf die tank nog eens in...’

‘...en hij zei dat ik niet kwaadaardig genoeg lachte, dus ik zei...’

Otto's verbijsterde groep kon niets anders doen dan dicht bij elkaar in het midden van het knooppunt blijven staan, een overrompeld eilandje waar de H.I.V.E.S.-leerlingen als een rivier omheen stroomden.

Met hun ogen als schoteltjes en zonder uniformen trokken ze af en toe de aandacht. Sommige leerlingen wezen alleen maar terwijl ze lachend hun vrienden aanstootten, andere glimlachten en een paar zwaaiden zelfs in het voorbijgaan. Maar de meeste kinderen in het gewoel leken hun aanwezigheid totaal niet op te merken, en al gauw waren ze net zo snel verdwenen als ze gekomen waren. Binnen een minuut was de rust weergekeerd. De Contessa draaide zich om en zei tegen de groep: ‘Zoals jullie zien wordt stiptheid zeer serieus genomen op H.I.V.E.S. Aan traagheid doen we hier niet. Bovendien wil je niet zonder pasje door de toezichthouders worden gesnapt.’ Alsof ze erop hadden

staan wachten, stampte net op dat moment een troep bewakers door de grot die de groep argwanend opnam.

Achteruit de groep piepte het bibberige stemmetje van een zenuwachtig uitzierend, kaal jongetje met een dikke bril. ‘Waarom zijn de bewakers gewapend?’ vroeg hij timide.

‘O, maak je maar geen zorgen.’ De Contessa lachte hem geruststellend toe. ‘Die mensen zijn er om jou te beschermen – je hebt niets te vrezen van ze...’ Ze zweeg even. ‘Zolang je je aan de schoolregels houdt, uiteraard. Bovendien zijn het geen gewone handwapens. Let op...’

Ze wendde zich tot de groep bewakers.

‘Jij daar.’ Ze wees naar de bewaker die voorop liep en hij bleef staan, waardoor ook de rest van de eenheid tot stilstand kwam. ‘Geef me je wapen.’

Het viel Otto op dat de bewaker er plotseling heel zenuwachtig uitzag. Hij liep stram naar de Contessa toe, maakte zijn holster open en gaf haar iets aan wat op het eerste gezicht een heel groot pistool leek, met een opvallend dikke loop.

‘Dank je.’ De Contessa glimlachte naar de bewaker. ‘Dat was het. Aan het eind van je ronde mag je een nieuw wapen uit de opslag halen.’

De bewaker was duidelijk opgelucht dat hij weg mocht en snelde terug naar zijn team. Zonder waarschuwing hief de Contessa het pistool, richtte het op de rug van de weglopende bewaker en haalde de trekker over. Dat zorgde tegelijkertijd voor een flits, een zovend geluid en een kleine drukgolf die de lucht leek te vervormen en de bewaker recht in zijn rug raakte. Hij viel als een marionet waarvan de touwtjes zijn door gesneden op de grond, helemaal slap. Een paar kinderen slaakten een geschokte kreet en Otto zag dat de andere bewakers nerveus bij hun gevallen kameraad vandaan schuifelden.

‘Dit is een schokgolferdovingswapen of, zoals de bewakers liever zeggen, een stille. Het vuurt een energiestoot af waar je geen blijvend lichamelijk letsel aan overhoudt. Maar je raakt wel

meteen geheel bewusteloos, tot soms wel acht uur lang. Deze technologie is onlangs door de wetenschappers van H.I.V.E.S. ontwikkeld om de nogal verouderde pijltjespistolen te vervangen die de bewakers vroeger droegen. De stille is veel betrouwbaarder en men heeft mij verteld dat de enige vervelende bijwerking bestaat uit een fikse hoofdpijn. Ze zijn zelfs zo ontworpen dat ze niet afgevuurd kunnen worden door iemand die daar geen toestemming voor heeft. Dus je ziet het, je hoeft nergens bang voor te zijn.'

Nee, dacht Otto, het zijn gewoon maar groepen ingehuurde bullebakken die met experimentele energiewapens rondsjouwen. Absoluut niets om bang voor te zijn. Hij zag dat Wing het wapen argwanend bekeek en zijn wenkbrauwen fronste.

'Wat is er?' fluisterde Otto.

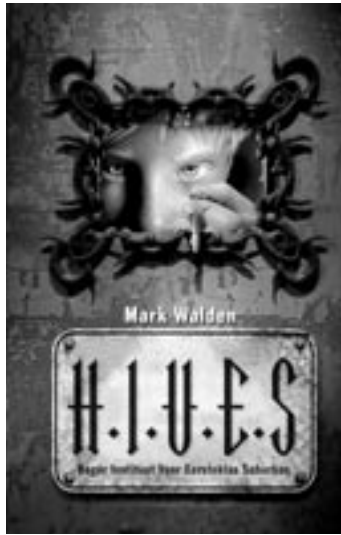
'Vlak voor ik hier naartoe gebracht werd, ben ik mannen tegengekomen die deze wapens droegen. Daar wil je niet mee neergeschoten worden, neem dat maar van me aan.' De rimpel in Wings voorhoofd werd dieper.

'Volgens mij is me dat al overkomen,' antwoordde Otto. 'Dat zoevende geluid is in elk geval het laatste wat ik me kan herinneren voor ik bijkwam in die helikopter.' De barstende hoofdpijn die hij toen had gehad leek die theorie te bevestigen.

De Contessa gebaarde achteloos naar de bewusteloze bewaker die nog steeds op een hoopje op de grond lag.

'Neem hem mee naar zijn kamer, en zorg ervoor dat je hem als hij bijkomt namens mij bedankt voor deze doeltreffende demonstratie.' Twee bewakers stapten naar voren, tilden hun gevallen ploeggenoot op en droegen hem mee terwijl ze achter de rest van de eenheid aanspurten, die een stuk sneller de groot uitmarcheerden dan ze waren binnengekomen.

'Dan moeten we nu vlug naar het magazijn om jullie allemaal iets fatsoenlijks aan te trekken. Hup, hup.' De Contessa beende een van de gangen in, met de groep in haar kielzog.

H.I.V.E.S.

ISBN 978 90 257 4505 9

€ 14,95

verschijnt in april 2009

Kijk op www.gottmer.nl voor het laatste nieuws over *H.I.V.E.S.!*